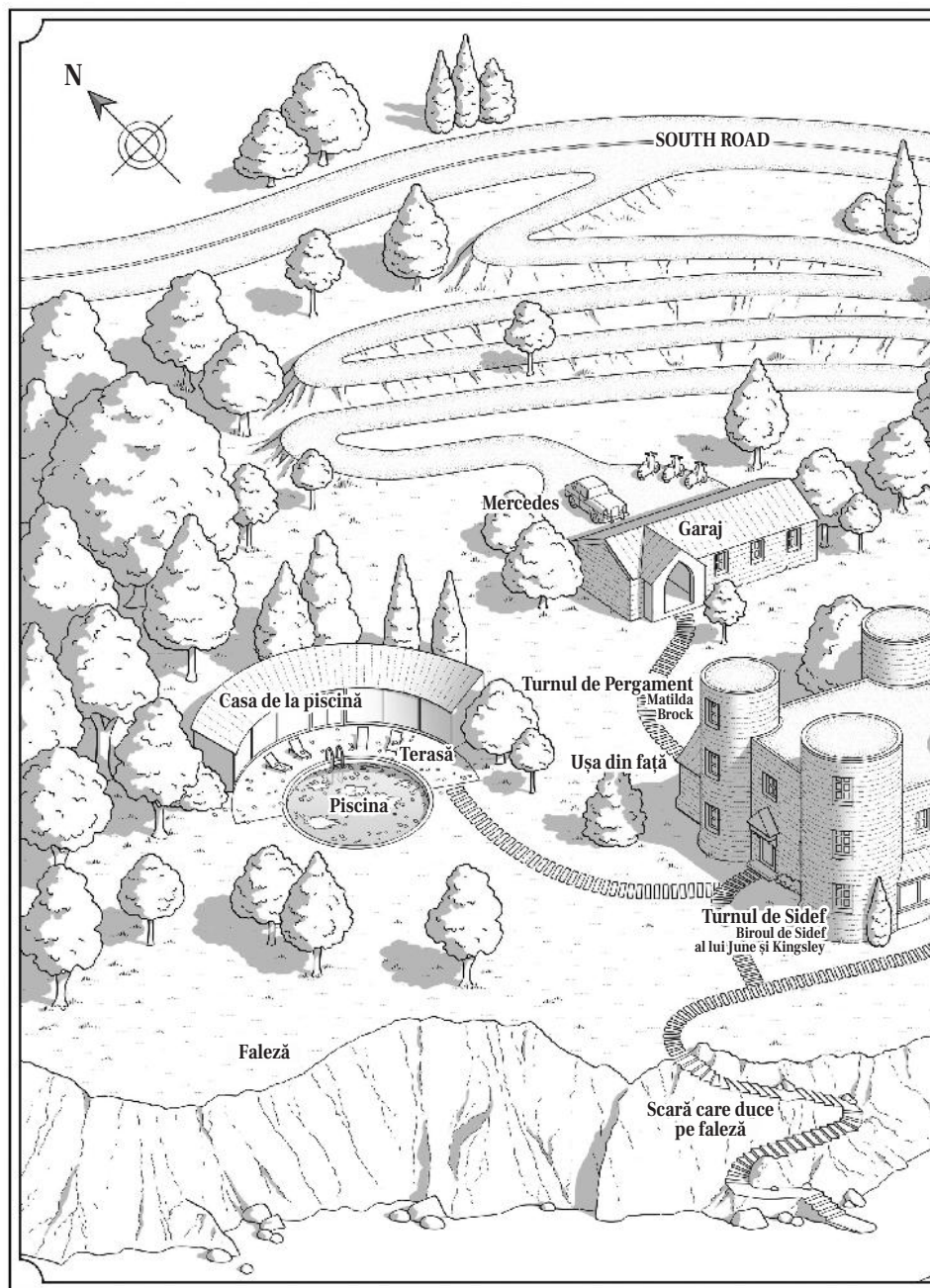

E. LOCKHART

Mincinoși în continuare

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Chiriță

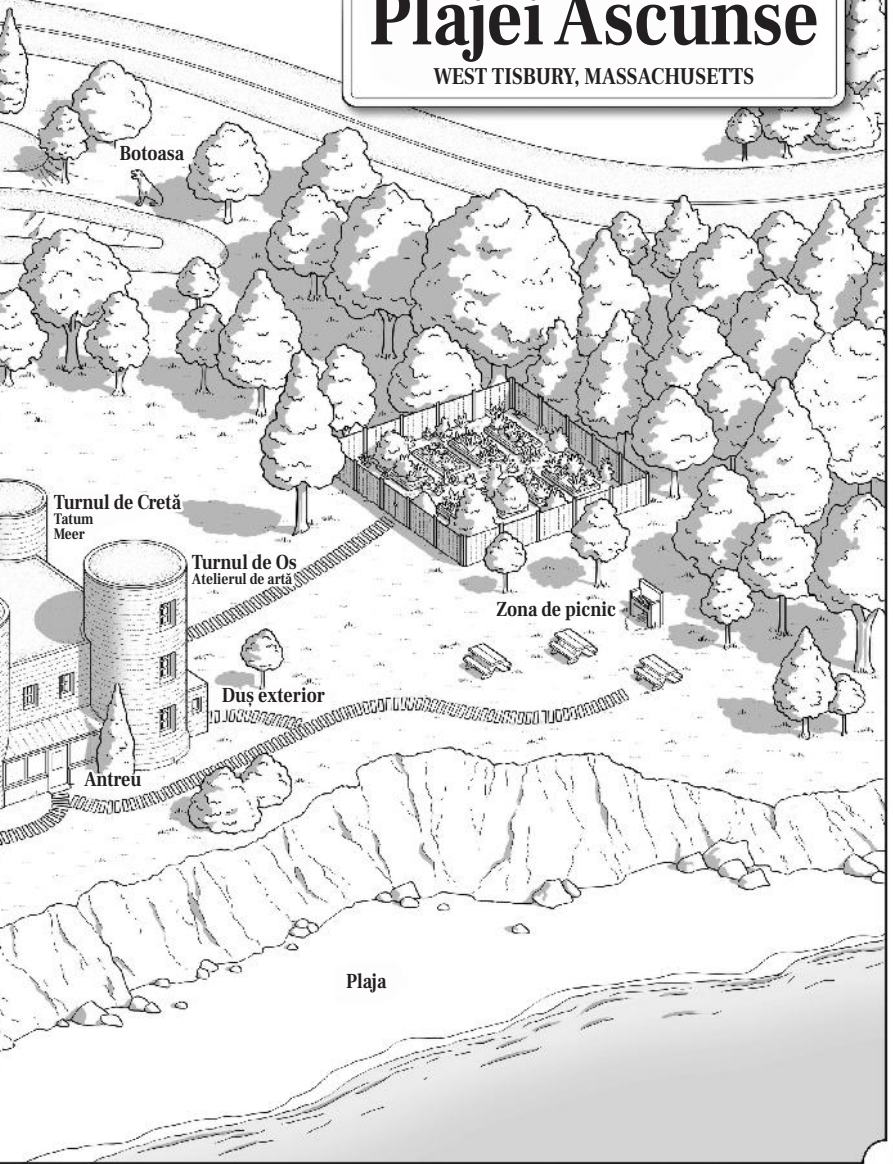

HARTA

Plajei Ascunse

WEST TISBURY, MASSACHUSETTS

**PARTEA
ÎNTÂI**

Matilda

1

Nu era un loc potrivit unde să te îndrăgostești. Pe proprietatea numită Plaja Ascunsă se afla un castel din lemn, pe o stâncă monstruoasă. Era un loc pentru grătare în aer liber, bronzat, chitare acustice și scăldat la miezul nopții.

Picturi în ulei, măracini invazivi. Câini flămânzi.

Desene pe piele, minciuni îngrozitoare și după-amiezi prelungite, la malul mării.

Cei trei băieți care locuiau în castel urmau niște reguli ciudate, își purtau singuri de grijă și fiecare dintre ei devenise o lume pentru ceilalți, păstrându-și secretele zăvorâte într-un turn. Erau prizonierii unui paradis nesfârșit.

Era ceva putred acolo, ca un castron cu fructe frumoase de pădure care s-au descompus în arșiță.

Aveam optsprezece ani, eram o ceașcă de ceai rece, nedorită.

Aveam un întreg arsenal de arme.

Aduceam nebunia.

* * *

Când a început tata să ridice castelul pe stâncă, au venit prietenii lui să-l vadă. Oamenii dormeau în turnuri și în clădiri adiacente, improvizate. Dormeau chiar și în corturi, pe pajiște. Găteau midii la focuri de tabără pe plajă și se aruncau dimineața, mahmuri, în valurile oceanului. Ideea era să trăiască departe de restul lumii, eliberați de obligații și de credințe convenționale.

Unii dintre acei prieteni au rămas cu anii acolo. Viețuiau în turnuri și în casa de la piscină. Cântau la chitară, scriau poezii, făceau poze și țeseau tapiserii. Se drogau și creșteau copii.

Și pozau pentru tatăl meu. El își petrecea zilele cu pensula în mână, pictând chipurile și trupurile prietenilor lui, iar marea fremăta la picioarele sale.

Acum s-a terminat cu toate astea.

2

Numele meu e Matilda Avalon Klein. Sunt unica fiică a Isadorei Hirschel Klein.

Mama și-a părăsit de foarte tânără părinții. Ei îi spusese că nu era bună de nimic, iar ea nu fusese de acord. Vorbea cât se poate de puțin cu ei, cât timp au fost în viață. Era mai bine să-i evite, iar acum, ei nu mai sunt.

Ea și cu mine am fost dintotdeauna o familie.

Dacă o întrebam despre tata, Isadora îmi spunea că ne era mai bine fără el și atâta tot. Amănunțele nu păreau niciodată importante.

Apoi, în miezul verii în care am absolvit liceul, tatăl meu s-a prezentat într-un e-mail:

Matilda,

Sunt Kingsley Cello. Sunt artist. Sunt tatăl tău.

Știi că n-am făcut niciodată parte din viața ta, dar aș vrea să schimb asta.

Vreau să-ți dau un tablou. Te rog, fă-mi o vizită la Plaja Ascunsă.

N-am știut niciodată numele tatălui meu, până azi. Și poate că ar trebui să-l urăsc pe tipul ăsta, Kingsley, fiindcă n-a fost niciodată alături de noi, fiindcă i-a făcut Isadorei ce i-a făcut. În schimb, scrisoarea lui elegantă mă încântă.

Gândește-te cum ar fi să descoperi un nivel secret dintr-un joc, a cărui existență nu ți-ai imaginat-o vreodată. E o invitație s-o apuci într-o direcție neașteptată. Azi, sunt invitată pe o plajă secretă. Unde mă așteaptă tatăl pe care nu mi-am închipuit niciodată că-l voi cunoaște.

Când îl caut pe internet, îmi dau seama că am accesat un nivel extraordinar. Kingsley Cello e atât de celebru cât poate fi un pictor în viață. Sunt sute de linkuri despre el: articole în reviste de artă rafinate și recenzii ale unor expoziții individuale în muzee importante.

Uite ce întrebări afișează motorul de căutare când îi caut numele:

Pentru ce este atât de celebru Kingsley Cello? Pentru picturi neoclasicе controversate. (Habar n-am ce ar putea însemna asta.)

De ce este important Kingsley Cello? Viziunea sa întunecată și modul în care a interpretat basme au influențat mulți alți artiști.

În ce scandal a fost implicat Kingsley Cello? Pictura extrem de violentă a lui Cello, *Prințul Danemarcei*, expusă în 2012 la Muzeul Whitney, i-a înfuriat pe criticii de artă.

Unde locuiește Kingsley Cello? Artistul e solitar, nu dezvăluie locul în care-și are reședința.

Caut valoarea în dolari a picturilor lui Kingsley Cello.

În jur de două milioane de dolari fiecare.

3

Ii scriu un mesaj mamei: Am primit un e-mail de la Kingsley Cello.

Îmi răspunde imediat: Hm.

Aștept, dar nu-mi scrie mai mult. Ce hm? o întreb, după câteva minute.

Nu e un tip nemaipomenit.

Cum adică nu e nemaipomenit? insist eu.

Pur și simplu, nu e. De ce te-a contactat?

Și cum este?

Ciudat, scrie ea. Obsedat. Rănit.

E tatăl meu, îi scriu eu.

Isadora nu răspunde.

E tatăl meu? o întreb. Zice că e tatăl meu.

Niciun răspuns.

HEI, E TATĂL MEU? ZICE CĂ E TATĂL MEU.

Stai puțin, scrie ea. Sunt la o tarabă de fructe.

NU CONTEAZĂ ACUM FRUCTELE TALE, SCRIE DA SAU NU.

Da. Pe urmă mai adaugă un mesaj: Nu credeam că știe unde sunt. Și încă unul. A întrebat de mine?

N-o bag în seamă și mai citesc câte ceva online despre Kingsley. Articolele din revistele de artă sunt pline de fraze ca: *o imaginație grandios de sordidă și un enfant terrible al neoclasicismului secolului douăzeci și unu*. Pe Wikipedia se povestește că Cello s-a făcut cunoscut în lumea artei cam spre vârsta de treizeci de ani. (El menționează date de naștere diferite aproape tuturor celor care-i iau interviu). Nu recunoaște niciodată că a urmat studii de arte plastice și s-a afirmat prima oară la New York, cu o expoziție informală, organizată într-un depozit închiriat pentru el de un sponsor anonim.

Primele lui lucrări au fost considerate îndrăznețe. Înfățișează femei (și, uneori, bărbați) care râd. Unele personaje sunt în baie sau la duș. Altele se uită la televizor sau gătesc ori fac alte lucruri banale. Niciunul dintre ele nu e îmbrăcat.

Articolele prezintă ascensiunea lui spre celebritate, în admirația criticilor de artă, dar relatează că, ulterior, a devenit o figură controversată. A început să conceapă lucrări bazate pe literatura clasică și pe basme. Unii spun despre Kingsley că „transformă suferința în erotism“, iar alții cred că opera lui e „juvenilă și inutil de violentă“.

Nu primește niciodată ziarști în atelierul lui și pare că dă toate interviurile stând pe bancă, în parcuri din diferite orașe, reușind de cele mai multe ori să nu divulge prea multe despre el. Spune că e american, dar că a fost crescut în Italia de o bunică severă și îngrozitoare. Spune și că a crescut într-un oraș mizer din Midwest.

Și că și-a petrecut tinerețea într-un sanatoriu de tuberculoză din Suedia.

Și că a fost crescut de niște pescari homosexuali din Alaska.

Mă uit online la câteva dintre cele mai renumite picturi ale lui. Mări agitate, păduri arse, monștri, nuduri, oameni îmbrăcați ca în zilele noastre confruntându-se cu niște creaturi de basm, castele care se prăbușesc, animale care se transformă în oameni. Sunt picturi frumoase și tulburătoare, în același timp.

Pe urmă văd un tablou cu mama.

4

In *PERSEFONA FUGIND DIN LUMEA UMBRELOR* este înfățișat
un castel clădit din piatră.

Arde.

Nu contează că piatra nu ia foc. Arde oricum.

Pe ferestrele de sus iese fum negru.

Și podul basculant e în flăcări.

Kingsley a pictat-o pe Isadora Hirschel Klein ca Persefona, nevasta lui Hades.

În mitologia greacă, Hades era zeul lumii morților. Dar Persefona n-a vrut niciodată să trăiască acolo, în adâncuri, cu el. Dorea să respire un altfel de aer.

Mama poartă un furou alb,
din pânză transparentă.

O vedem printr-o
perdea de fum ce se răspândește în prim-plan.

E încovoiată de epuizare, dar râde și fața îi e luminoasă, căci se minunează că
s-a eliberat.

Îmi sună telefonul în mână și tresar.

Mama mă sună foarte rar. Locuiește în Mexico City.

— De ce ești cea mai dezbrăcată regină fugară din lumea întunericului? mă stropșesc eu, fără s-o salut.

— Ce voia Kingsley? ripostează ea.

- M-a chemat în vizită. Îmi dă un tablou.
- Îți dă un tablou? Doamne, valorează o avere.
- N-o să-l vând, așa că nu contează.
- De ce nu? Trebuie neapărat să-l vinzi.
- Fiindcă ar fi singurul lucru din lume pe care-l am de la tatăl meu. I-ai dat adresa mea de e-mail?
- Nu mai știu nimic de Kingsley încă dinainte să te naști tu.
- Hm.
- Serios!
- Atunci, de unde pictura aia cu tine, *Persefona*..., cum de există așa ceva? Întreb eu.
- Am fost modelul lui, zice ea. Eram studentă.
- Dar e o lucrare de artă celebră. Corect? Pe internet se spune că e celebră.
- Mda.
- Deci pur și simplu nu mi-ai spus niciodată de ea? Nici n-ai adus vreodată vorba despre asta în fața mea?
- Nici măcar n-am vrut să aflu că el e tatăl tău. Nu-mi place să vorbesc despre Kingsley Cello. Știi bine că familia noastră e compusă doar din noi două.
- Nu-mi vine să cred că zice „doar din noi două“, când ea locuiește în Mexico City, iar eu, în Los Angeles, dar nu vreau să mă cert cu ea. A luat deja o hotărâre.
- E la Muzeul de Artă din Saint Louis, spun eu.
- Știu. Ascultă, nu cred că ar trebui să-i faci o vizită. E o persoană dificilă. Îți trimite un bilet de avion?
- Nu. Poate. Nu cred.
- Cum te-a găsit?